

Beograd,
leto 2017

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

PAKOVANJE

(celovečernja drama)

DRAMATIS PERSONAE:

LUKA, 22 godine, student

DRAGAN, 67 godine, radnik

SLAĐANA, 43 godine, radnica

MARIJA, 22 godine, studentkinja

ANASTASIJA, 22 godine, studentkinja

GORAN, 22 godine, student

1.

Skladište poznatog tabloida Dojava. Dragan, Luka i Slađana pakuju gomilice novina u pakete. To rade tako što prebroje gomilicu, potom uzmu konopac, vežu gomilicu u paket. Višak konopca se odseče skalpelom. Dragan i Slađana imaju rutinirane, izvežbane pokrete dok Luka radi prilično trapavo.

DRAGAN: Pedeset! Da pridavimo ovo.

SLAĐA: Isto.

DRAGAN: Luka, ide li to?

LUKA: Ide, ide.

DRAGAN: Ide al' u rikverc. Daj to vamo.

LUKA: Prebrojao sam.

DRAGAN: Brojao si ti ovce u svojim snovima.

Stavlja Lukin paket pored svog.

DRAGAN: Vidi! Dva fale!

LUKA: Čekajte, čika Dragane, kako...

DRAGAN: Dva fale. Oćeš da prebrojiš?

LUKA: Ne.

Luka lenjo ustane, ode do gomile, zevajući, uzme dva komada i stavi na gomilicu a zatim počne da vezuje. Slađana pakuje i ćuti

LUKA: Ovo nešto ne ide.

SLAĐA: Ne ide jer ne znaš.

LUKA: Slađo.

SLAĐA: Kakva sad Slađa? Mogu majka da ti budem.

LUKA: Da li možete da mi pokažete? Gospođo?

SLAĐA: Jaka sam ti ja gospođa. Ranjave šake, luke ko ručki radnik, ovaj, ruke ko lučki radnik.

LUKA: Teta-Slađo?

Slađana stane s pakovanjem. Pogleda Dragana koji klimne glavom. Slađa pokazuje Luki kako se pakuje

SLAĐA: Juče si znao a danas si zaboravio. Danas deca pamte ko zlatne ribice. Tako, tako, prebaciš ovde, napraviš čvor i gotovo. A onda uzmeš skalpel i odsečeš višak.

LUKA: Hvala vam.

DRAGAN: E moj student, mek si mi ti za ovaj posao.

SLAĐA: Pusti ga, on je dobro dete.

DRAGAN: Dobar je jer mu trebaš. Kad mu ne budeš trebala videćeš kako će da te zove.

LUKA: Ja nisam takav.

DRAGAN: Nisi, nisi. Samo ne možeš da nas podneseš.

SLAĐA: Pusti dečka.

DRAGAN: To nije dečko. To je snob.

LUKA: Ja snob? Otac i majka su mi radnici.

DRAGAN: Svaka njima čast ali to ne znači da ti nisi snob.

LUKA: Ja sam ponosan na njih.

DRAGAN: Zato što su radnici? Ko im je kriv što nisu završili škole kad se to još moglo.

LUKA: To je kapitalistička retorika.

DRAGAN: Kapitalistička retorta? Slušaj, dečko, samo kukaš otkad si došao ovde. I lakše s tim čvorovima. Urezaće se konopac u papir. Ko će to posle da čita?

LUKA: Zašto bi bilo ko to čitao? Ovo je smeće od novina.

DRAGAN: Luka, ne seri tamo gde jedeš i nastavi da pakuješ.

LUKA: Da, da, nastavi da pakuješ.

Luka uzima skalpel i secne i kanap i prst

LUKA: Jao!

DRAGAN: Šta je sad?

LUKA: Posekao sam prst.

DRAGAN: Slađo, daj maramicu! Brzo!

Uzima Slađinu maramicu i omotava mu prst

DRAGAN: Ajde, trk do klozeta, speru to i vrati se nazad.

Luka odjuri

DRAGAN: Slađo, imaš li hanzaplast?

Slađa pretura po svojoj torbici

SLAĐA: Evo.

DRAGAN: Odlično. Daj mu to kad se vrati njegovo veličanstvo.

Nastavljaju da broje i pakuju

DRAGAN: Šta oće više ti klinci koji krasni? Prvo su vikali dole Milošević pa pao Milošević. Pa su vikali dole Koštunica pa pao i on. Pa su vikali živela privatizacija i demokrate pa pali i oni. A znaš li šta sad viču studenti? Živeo socijalizam!

SLAĐA: Ma nije valjda!

DRAGAN: Jeste. Čuo sam ih kad sam jednom prolazio kroz centar. Zaseli na trgu, povadili mobilne telefone, fotkaju se i pevaju *Bilećanku!*

SLAĐA; Internacionala? Nisam čula tu pesmu. Da to nije nešto od Ace Lukasa?

DRAGAN: Ma kakvi! To ti je ovo (otpevuši):

*“Čuje se odjek koraka,
po kamenu hercegovskom*

hej-haj-ho!"

SLAĐA: A, znam to.

DRAGAN: Eto, to su ti današnji klinci. Rodili su se kad je socijalizam umro a tamo mi izigravaju neke Če Gevare. Slađo, ti se sećaš Jugoslavije?

SLAĐA: Malo. Sećam se da sam stajala u redu kao osnovka i držala mami mesto za hleb, šećer i ulje. A sve u mraku.

DRAGAN: Kako u mraku?

SLAĐA: Isključili struju.

DRAGAN: A, da, čuvena isključenja po grupama. Eto, Slađo i ti se nečeg sećaš a današnja deca.

SLAĐA: Nemoj mi o ništa njima. Imam ih troje dece a najstarije je isto godište ko Luka.

DRAGAN: Ufff to je nezgodno!

SLAĐA: A ti?

DRAGAN: Dvoje. Sin i ćerka. Al ne dolaze kod mene.

Slađa: Znači, ti si razveden.

DRAGAN: Nisam razveden. Udovac.

Dolazi Luka

DRAGAN: Gde si ti? Tebe treba slati samo po smrt.

SLAĐA: Uzmi ovo.

LUKA: Hvala.

Luka lepi flaster i pirdružuje im se. Rade

DRAGAN: Iskrvario si malo po prvoj stranici.

LUKA: Misliš da će da se primeti?

DRAGAN: Naravno da hoće.

LUKA: Neće. Ovo su ionako krvave novine.

DRAGAN: To ti je dvaes dinara manje.

LUKA: Kako?

DRAGAN: Ukoliko nešto uništiš to ti se odbije od plate.

LUKA: Jeste, odbije. A ti ćeš da me prijaviš?

DRAGAN: Naravno da hoću. Neću da se odbije Slađi ili meni.

SLAĐA: Dragane, odbij meni.

LUKA: Nemojte! Nije meni zapelo za tih dvadeset dinara. Evo.

Luka ustane i vadi pare iz džepa. Baci ih Draganu u krilo

LUKA: Evo ti tvojih dvaes dinara.

DRAGAN: Ne ide to tako.

LUKA: A kako ide?

DRAGAN: Odemo u računovodstvo pa ćemo tamo.

LUKA: Dobro.

DRAGAN: A sad uzmi to što si bacio

LUKA: ZAŠTO?

DRAGAN: Da se ne bi obrukao pred Slađom.

LUKA: Ja da se obrukam? Kako?

Dragan ustane

DRAGAN: Tako što će čiča od šezdeset i sedam godina da obriše pod s tobom! Eto kako!

Pauza. Luka širi ruke, sagne se i uzme novčanicu

LUKA: Jel' sad bolje?

DRAGAN: Sedi. Imamo dosta da radimo.

Luka seda. Nastavljaju da rade. Slađa zevne. Mrak

2.

Park. Anastasija sedi na klupi, puši i tipka po mobilnom telefonu. Dolazi Luka. Sedne pored nje. Ona se trgne. Spusti mu ruku na rame

LUKA: Ne boj se, ja sam. Koja je tvoja vizija, Anastasija?

ANASTASIJA: Kako?

LUKA: Mislim, Šta radiš?

ANASTASIJA: Odgovaram na Fejsu nekoj glupači koja me nazvala dokonom paćenicom zato što sam na protestu.

LUKA: Trošiš vreme na budale.

ANASTASIJA: Ono, kao. Kad smo kod budala, jel se i dalje svađaju?

LUKA: Aha. Petar je krenuo da davi Đoleta kako anarhisti nemaju šta da rade u protestu a ovaj mu je rekao da je trockista.

ANASTASIJA: Šta je to trockista?

LUKA: Trockizam, to je, kao, u Rusiji je bio Lav Trocki koji se posvađao sa Staljinom pa je morao da beži iz Rusije.

ANASTASIJA: I?

LUKA: I, onda mu je Staljin poslao lika koji mu je u Meksiku zabio šiljak za led u oko.

ANASTASIJA: Fak! Jel to znači da je Pera staljinista?

LUKA: Ne, on je anarhista. Za sad.

Luka se kratko nasmeje. Anastasija ga zbunjeno pogleda pa prestane

ANASTASIJA: Ti imaš čudan smisao za humor.

LUKA: Aha. Šta radiš kad se završi šetnja?

ANASTASIJA: Idem kući da spremam ispit. Što pitaš?

Anastasija kuca na mobilnom telefonu

LUKA: Pa...

Dolazi Goran. Pripaljuje cigaretu u hodu

GORAN: Šta ja radim ovde! Trebalo je da odem u Socijalnu Alternativu!

LUKA: Šta je bilo, Gorane?

GORAN: Jebeno će mi izgoreti mozak od ovih idiota! Eto šta je bilo!

LUKA: Pričaj mi o tome.

GORAN: Nemate pojma šta ste propustili. Pera je upravo popizdeo i rekao da će da napusti Glavni odbor.

LUKA: Big dil!

GORAN: JEBOTE! Umesto da dižemo revoluciju i pokrećemo ljude mi smrdimo u nekoj rupi i prepucavamo se ko je veći katolik od pape. Metaforično rečeno.

ANASTASIJA: Ko je katolik?

GORAN; Ja! Juče sam se krstio!

ANASTASIJA: Stvarno?

GORAN: Aha. U pola pet ujutru iza voždovačke crkve. Jel' možeš da na jedan sekund pustiš taj mobilni?

ANASTASIJA: Ovaj, ne?

LUKA: Gorane, i nama je muka od tih gluposti koliko i tebi ali mi ne možemo ništa osim da ih pustimo da se izduvaju.

GORAN: Ma, mogu oni da mi izduvaju.

ANASTASIJA: Ne budi odvratani!

GORAN: Izvini, kraljice Engleske, nisam te prepoznao.

LUKA: Gorane, a da i ti malo iskuliraš, a?

GORAN: Ma šta da iskuliram? Ukebao sam jednog da usred skupštine igra igrice na mobilnom a drugi čita *Dojavu*! Ej bre, *Dojavu*, najveće sranje u svetu srpskih toaletoida, a za to mesto je jebeno velika konkurencija!

LUKA: Slažem se ali, imaš li neki predlog kako to da se reguliše?

GORAN: Ma, kakvo regulisanje? Regulišu se ljudi a ne stoka! Ovo će sve da propadne jer nemamo prave ljude.

LUKA: Kao što si ti?

GORAN: Misliš da je Marija bolje rešenje od mene? Stvarno?

ANASTASIJA: Bolja je.

LUKA: Bolja. Eto, demokratski smo to rešili. Sedi, ispušnjaj pljugu. Smiri se malo.

GORAN: Ne mogu da se smirim.

LUKA: Onda mi daj jednu pljugu da se smirim.

GORAN: Zbog čega?

LUKA: Zbog tebe!

GORAN: Hahah! Ta ti je dobra! Vidim, učiš od mene!

Goran mu pruža i pali. Purnjaju jedno vreme

GORAN: Tebra, deluješ mi nešto umorno.

LUKA: Radim noću.

ANASTASIJA: Šta radiš?

LUKA: Radim...na gradilištu. Kao noćni čuvar.

ANASTASIJA: To mora da je jezivo.

LUKA: Onako. Zna da bude.

GORAN: Horori prekarijata. E, provalite onu dvojicu.

ANASTASIJA: Gde?

GORAN: Tamo, na kraju parka. Kod klackalice. Bili su tu i kad smo došli.

LUKA: Pa?

GORAN: Pa, jel vidiš kako nas gledaju?

ANASTASIJA: Misliš da su neki manijaci?

GORAN: Još gore. Pajkani u civilu.

ANASTASIJA: Paranoišeš.

LUKA: Goran obično paranoiše ali to ovaj put nije slučaj. Obojica imaju vratove ko volovi, nose iste žute majice i džins.

ANASTASIJA: Bolesno.

GORAN: Da im mahnemo?

LUKA: Poenta je u tome da ne znaju da znamo a ne da ih zajebavamo.

GORAN: Luka, usrao si se.

LUKA: Jesam. Kao ono kad je naša kolona naletela kod Terazija na par nacoša u uniformama pa sam morao da zbrišem kući jer me baš u tom trenutku zboleo stomak?

GORAN: Ja sam tog dana dobio stomačni virus!

LUKA: Usraću se od tvog stomačnog virusa.

Dolazi Marija

GORAN: O, Marija! I ti si se smorila, a?

MARIJA: Što niste na sastanku? Purnjate ovde ko Mančester u vreme industrijske revolucije i provocirate drotove u civilu. Koji vam je?

GORAN: To može i malo lepše.

MARIJA: Ne može lepše. Treba da glasamo a nema ljudi iz moje delegacije. Vot d fak?!

LUKA: Čekaj, ona dva ovna su se smirila?

MARIJA: Ako pod ovnovima podrazumevaš Peru i Đoleta, da, jesu.

GORAN: Fino.

MARIJA: Ajmo unutra.

GORAN: Zašto?

MARIJA: Kako?

GORAN: Pa mi imamo jedan glas.

MARIJA: Da, pa?

GORAN: Idi ti pa glasaj. Ti ionako odlučuješ o svemu.

MARIJA: Gorane, batali te priče.

GORAN: Ne, neću da bataljujem. Mi bi trebali da budemo neka delegacija našeg pokreta i da imamo neke ravnopravne glasove a uvek se odluči onako kako ti hoćeš.

LUKA: Gorane, da ne preteruješ malo, a?

GORAN: Ne preterujem. Ona nešto odluči, vas dvoje glasate za njen predlog i to je to.

MARIJA: Ljudi čekaju da uđemo unutra i glasamo.

GORAN: O čemu?

MARIJA: Kako o čemu? O čemu se raspravljalo sve vreme?

GORAN: To je nebitno.

MARIJA: I zato ne trebamo da glasamo? Uopšte?

GORAN: To nisam rekao.

MARIJA: Jfesi. Jer, ako ne glasamo onda sebe isključujemo iz cele priče. Drugi ljudi će nas gledati kao totalne amatere.

GORAN: Koji drugi ljudi? Par delegacija iz drugih pokreta koji zajedno mogu da stanu u kombi?! Ma, kakav kombi! Da mene neko pita ja bih te hipsterske pseudolevičare spakovao u gepek kola i odveo do keja da malo spavaju s ribama.

MARIJA: Gorane, ne budi derište. Ovo je skupština.

GORAN: Kakva bre skupština?! Moj gepek im je skupština!

MARIJA: Okej, hajde da ovo rešimo demokratski. Ko je za to da glasamo za to da ćemo nas četvoro dati glas našeg pokreta?

Anastasija, Luka i Marija dignu ruke

GORAN: Eto, o tome ti pričam.

MARIJA: Gorane, savetujem ti da potražiš karijeru u profesionalnoj politici. Odličan si u spinovanju. Ajmo unutra.

Krenu svi osim Gorana koji okleva par trenutaka pa krene za njima. Mrak

3.

Skladište toaletoida Dojava. Dolazi Dragan. Hoda tromo. Zatueta se, padne na stomak. Uz jauke se okreće na leđa. Stenje. Drhtavom rukom poseže u džep pantalona i izvlači bočicu s tabletama. Guta jednu iz nje i uzdiše. Vraća bočicu u džep. Polako ustaje. Seda u polused. Othukuje. Zuri pred sebe. Ne pomera se. Dolazi Luka

LUKA: Dobro večer, čika Dragane. Šta radite tu?

DRAGAN: Serem.

LUKA: Izvinite.

DRAGAN: Zašto?

LUKA: Šta god da uradim ja vam stanem na žulj.

DRAGAN: Ne kukaj nego dođi da mi pomogneš da ustanem.

LUKA: Okej.

Luka se sagne, pruži mu ruku i pomaže Draganu da ustane. Slučajno mu stane na nogu

DRAGAN: Joj! E, sad si mi stvarno stao na žulj!

LUKA: Izvinite.

DRAGAN: Šta ja imam od tvog "izvini"? Samo se vajkaš i praviš pizdarije. Ajde da radimo.

Sedaju. Pakuju. Dragan ječi. Mrmlja bolno kroz stisnute zube

LUKA: Nisam znao da sam toliko gadno stao.

DRAGAN: Nisi, samo imam i druge muke.

LUKA: Kao?

DRAGAN: Kao to da sam mator k'o Biblija.

LUKA: Pa niste baš toliko.

DRAGAN: Hahah, nisam. Znam da nisam samo se život posvađao s mojom krštenicom. Kako je tvoj matori?

LUKA: Dobro, hvala.

DRAGAN: I dalje radi?

LUKA: Za sad. Pomerili su likvidaciju.

DRAGAN: Oni je stalno pomeraju.

LUKA: Mislim da će ovaj put biti konačno.

DRAGAN: Mhmmm.

LUKA: Ovo što rade s radnicima je dno dna.

DRAGAN: Hoćeš da osnuješ sindikat ovde u skladištu?

LUKA: Ne.

DRAGAN: Onda ćuti i pakuj.

LUKA. A da ga osnujem da li bi se onda učlanili u njega?

DRAGAN: Sindikat? Šta misliš da si ti? Leh Valensa?!

LUKA: Ko?

DRAGAN: E, to ti kažem.

LUKA: Kako?

DRAGAN: Ne, ne bih se učlanio u sindikat. Tvoj ili bilo čiji. Niti sad niti ikad.

Razumeš?

LUKA: Razumem. Radije bi da robujete.

Dragan prestane s radom

DRAGAN: Slušaj, dečko, nemaš pojma o čemu govoriš! Ja radim tri posla da bih stekao korice leba za sebe! Samo za sebe, ovako matorog i kljakavog! Možda je tebi dovoljno da radiš za pive i cigarete jer te 'rane tata i mama al meni nije.

LUKA: Čekajte, nisam mislio tako.

DRAGAN: Ja otpušavam govna u kanalizaciji a kad se odmaram od toga prodajem kamen za pete! Treće oko sam dobio na potiljku jer nikad ne znam kad će da naiđu ovi iz komunalne policije i zaplene mi ono malo što imam.

LUKA: Ne, ja nisam mislio.

DRAGAN: Znaš li šta ti radiš? Ti ždereš čoveka! Ždereš ga naživo i kožu mu dereš! Ti si jedan mali nabeđeni serator koji misli da je bolji od svih zato što je neki student, akademski građanin, šta li?! A u stvari si još jedan lelemud koji želi da dobije diplomu samo zato da bi uvalio svoje dupe u neku fotelju jer ne želi da radi s rukama. Vi ste bre gomila muških tetki! Kukate da nema posla? Zaposlite se u poljoprivrednom kombinatu. Eto vam ga tu, na periferiji. Na pogonima za obradu voća i povrća nikad nema dovoljno ljudi. Šefovi ih traže, raspisuju oglase ali niko neće da radi. One silne njive oko Beograda niko ne okopava. Neće seljačko dete motiku u ruke. Dobro. Može budak. Gradilišta niču na sve strane. A ima li na skeli nekog iz Beograda? Ne, sve južna pruga. Beeeooograđanima (izafektirano) se gadi da prljaju ruke.

LUKA: Jeste li završili?

DRAGAN: Jesam.

Dragan seda i radi

LUKA: Za koga ste glasali devedesetih?

DRAGAN: Šta te briga za koga sam glasao?

LUKA: A posle devedesetih?

DRAGAN: Ne.

LUKA: Na poslednjim izborima?

DRAGAN: Nisam glasao.

LUKA: Kad ste štrajkovali?

DRAGAN: Šta te zabole kad sam ja štrajkovao?

LUKA: Jeste li štrajkovali? Posle dvehiljadite?

DRAGAN: Jel me ti to sad saslušavaš?

LUKA: Samo pitam.

DRAGAN: Dečko, ovo je skladište a ne Gestapo!

LUKA: Nemam više pitanja.

DRAGAN: Šta hoćeš da kažeš?

LUKA: Znae vi.

Dolazi Slađana užurbanim korakom

SLAĐA: Izvini, Dragane, moj Tića ponovo ima temperaturu. Nikola večeras radi treću pa dok je došla svekrva da čuva decu...

DRAGAN: Sedaj i radi. Ništa mi ne objašnjavaj.

Slađa seda i radi

SLAĐA: Vodamo ga po doktorima. Jedni kažu da je to neko blago zapaljenje pluća, drugi da je virus treći da je ne znam šta... Jezik sam izlomila dok sam to izgovorila.

DRAGAN: Šta je da je- preguraće.

SLAĐA: Meni je žao.

DRAGAN: I meni je ali ti ja ne mogu pomoći.

SLAĐA: Čekaj, Dragane, ali rekao si.

DRAGAN: Ja znam neke ljude ali oni ne mogu da ti pomognu oko prijavljivanja. Kad gurneš karticu - gurnula si. To ti je tehnika a na nju ne mogu da utičem. Samo ljudski faktor.

SLAĐA: I sad će da mi odbiju.

Dragan hitro pogleda na sat

DRAGAN: Hoće. Petnaest posto za danas. Za svaki minut kašnjenja po pet posto.

SLAĐA: Dragane, ti znaš ove u kadrovskom, možda oni...

DRAGAN: Znam, videćemo. Al ne mogu da ti obećam ništa.

SLAĐA: Fala ti svejedno. Kako si ti?

LUKA: Okej.

SLAĐA: Nešto nisi pričljiv.

LUKA: Ne priča mi se.

DRAGAN: I bolje.

LUKA: Što da pričam kad je sve jasno?

SLAĐA: Opet ste se svađali?

DRAGAN: Jesmo. A onda sam dečku objasnio par stvari.

LUKA: Objasnio mi je kako da budem rob i glasam za fašiste.

DRAGAN: Šta tupiš dečko?

LUKA: Da, nisu fašisti nego su socijalisti i radikali. A kad nisu socijalisti i radikali onda su naprednjaci što je jedno te isto.

DRAGAN: Jel' ti to kažeš da sam ja fašista?

LUKA: Ja to ne kažem. Ja to tvrdim. Nacošu!

SLAĐA: Luko, odmah da si se izvinio Draganu.

LUKA: Zašto?

SLAĐA: Ne smeš da vređaš starije ljude.

DRAGAN: Neka. Nek me vređa. Koga će ako neće mene. I treba! Jel se sećaš Slađo šta sam ti rekao pre nekoliko dana?

SLAĐA: Sećam se.

DRAGAN: Onda reci ovom mladom majmunu šta sam ti rekao.

SLAĐA: Rekao si mi da moj brat Vlada ne može da radi u skladištu.

Dragan: Zašto?

SLAĐA: Jer moraš da platiš stari dug iz fabrike. On te prvi zamolio da mu pomogneš.

DRAGAN: A ko je čovek kojem vraćam dug? Luko?

LUKA: Moj otac.

DRAGAN: Eto! Jel' vidiš Slađo? Ne da treba samo on da me psuje nego i ti jer sam zaposlio ovu budalu umesto Vlade.

LUKA: Zaposlio? Gde? U rudniku govana!

DRAGAN: Jel' vidiš ti kako je nezahvalna ta naša mlađarija?!

Luka besno zgrabi primerak novina i počne da čita

LUKA (čita): "Baki Dijabola poručuje Sindži Velikom: Jebaću ti mamicu!", "Sprema se novi državni udar. Umešani student, opozicija, Beža ruža, ISIS i CIA", "Iluminati drže studentske proteste u šaci", "Cajka Navalic izvodi lezbo šou u rijalitetu", "Porno glumac kandidat opozicije na izborima u Pančevu", "Nauka potvrdila: nacionalisti

imaju veće penise od demokrata”, “Goga Grgić pokazala guzu na Adi Bojani”, “Ispovest Marine Dodžić: Tri puta za jedno veće”, “Nedeljko Šukurac je degenerik koji masturbira u studiju”. Hoćete još?

SLAĐA: Nisam to očekivala od Šukurca. Uvek mi je izgledao kao gospodin čovek.

LUKA: O čemu vi pričate? Ovo su govna!

DRAGAN: A zašto su govna? Zato što ih narod čita! Običan narod a ne ti tvoji intelektualci.

LUKA: Nisam to rekao.

DRAGAN: Nisi ali znam šta hoćeš da kažeš. On je jedan od onih koji čitaju *Pregled*.

SLAĐA: Meni su to tako dosadne novine. Dugi tekstovi i ona sitna slova.

LUKA: Ja ne čitam *Pregled*. To je glasilo liberala.

DRAGAN: Ko su sad pa ti?

LUKA: To su oni koji su za to da ljudi rade u smrdljivim prostorijama za kikiriki.

DRAGAN: Mi radimo a ti držiš govore.

LUKA: Ja kažem da su stvari takve kakve su.

SLAĐA: Ma, to su samo novine.

LUKA: Zar vama stvarno nije jasno?

DRAGAN: Ovom matorom fašisti je jasno da ćeš, ukoliko ne sedneš da radiš, ostati bez posla. A jasno mi je i da se to neće dopasti tvom tati. Naročito sad. S obzirom da ima problema is a poslom i sa srcem.

Luka seda i počne da radi. Zvižduće melodiju iz pesme MC Stojana “Ćuti i puši”

DRAGAN: Jel’ baš moraš da zviždućeš?

LUKA: Lakše je kad se uz rad pevuši i zato (repujući) “ćuti i puši, ćuti i puši!”

DRAGAN: Ti to meni nešto?

LUKA: Ne, to je o pesmica ulozi proletarijata sada i ovde. (pevuši) Ćuti i puši...

SLAĐA: Mlad, obrazovan čovek da peva te gadosti. Sramota. Moja deca ne psuju a ti .punoletan, pa vređaš i sipaš psovke. Bruko!

LUKA: Izvinite.

Nastavljaju da rade. Luka zvižduće melodiju. Dragan besno mrmlja. Mrak

4.

Na sceni stoje Anastasija, Luka, Marija i Goran. Marija ima ranac na leđima. Drže transparente, crvene s belim slovima. Na Lukinom piše: Vučiću, buržujčiću!, Anastasijinom : Mali, tebi nešto fali!, Marijinom: Koji ste vi fantomi! A Goranovom: Surovi kapitalizam= fašizam. Svi drže transparente visoko osim Gorana koji drži transparent u visini grudi i malo se naginje napred, kao da želi da ga sakrije svojim telom. Anastasija kucka na mobilnom telefonu, potpuno ravnodušna prema onom što se događa oko nje. Žamor gomile, pištaljke, vuvzele, off. Iz zvučnika trešti Fight The Power Back, Rage Against The Machine.

MARIJA: Vidi ga, tamo!

LUKA: Gde?

MARIJA: Krije se iza zavese! Mogu da se zakunem da je on.

GORAN: Ma nije on, ljudi. To je neko iz obezbeđenja.

LUKA: On je! Evo cara sendvičara!

GORAN: Mislio sam da je niži.

MARIJA: Ua, fašisto! Lopino! Žvalo! Steona žabo!

LUKA: Dođi dole da mi nosiš gajbice ko što si nosio tvom naci šefu!

GORAN:Da. Ua!

LUKA: Vrlo kreativno, Gorane. Jea.

MARIJA: Sakrio se iza zavese. Anastasija, jesi li videla?

ANASTASIJA: Aha.

LUKA: Mora da se uplašio od nas.

Buka u offu postepeno jenjava

GORAN: Ja ne znam šta mi čekamo ovde ispred Vlade.

MARIJA: Možeš slobodno da odeš ako te mrzi.

LUKA: Ne želimo da nam se unerediš ovde.

GORAN: Tvoj fazon je možda nekoć bio zabavan u osnovnoj školi *Dragica Pravica* ali ne i ovde.

Luka prebaci transparent iz leve u desnu ruku. Pravi bolnu grimasu

GORAN: Šta ti je to s rukama?

LUKA: Šta te briga?

GORAN: Šake su ti u ogrebotinama i žuljevima. Šta ti zapravo radiš?

LUKA: Rekao sam ti.

GORAN: Niko nije dobio žuljeve tako što je sedeo u stražarskoj kućici.

ANASTASIJA: E, Gorane, smaraš. Pusti Luku.

GORAN: Pusti Luku? Oćeš da vas ostavim nasamo?

MARIJA: Gorane, u čemu je tvoj problem? Osim toga što si Goran.

GORAN: Moj problem je u tome što ceo ovaj protest ima problem. U stvari, gomilu njih.

LUKA: Kao što su?

GORAN: Malo nas je, loše smo organizovani, naša priča ne ide nikuda.

MARIJA: Kako?

GORAN: Tako. Kako mislimo da ih oborimo kad nismo osnovali političku partiju?

MARIJA: A zašto da je osnujemo? Da bi postali isti oni?

GORAN: Pogledaj Socijalnu Alternativu!

LUKA: Fak, ne ti liberali!

GORAN: Oni su prava stranka levice koja kapira supštinu.

LUKA: A to je?

GORAN: Ako želiš da menjaš sistem onda moraš da postaneš deo tog sistema.

MARIJA: Pa ti onda idi. Postani deo sistema. Niko ti ne brani.

GORAN: Nisam rekao da ću da idem.

MARIJA: Ali si slobodan da to uradiš.

GORAN: Znam.

Pauza

MARIJA: Anastasija, hoćeš li da pustiš taj mobilni?

ANASTASIJA: Evo, samo da odgovorim nekom moronu koji misli da sve levičare treba streljati.

Marija baci pogled preko njenog ramena

MARIJA (čita): Koji ste lik u seriji *Game Of Thrones*? Pa ko si? Anastaseris Mobilborn?

ANASTASIJA: Ja bih htela da budem Sersi. A, sranje! Ja sam Džon Snou!

GORAN: I, kao i on, ni ti "ne znaš ništa".

LUKA: E, bre Gorane, uradi jednom nešto korisno osim što stalno ovde palamudiš.

GORAN: A šta mi predlažeš, Doktore Kadžijo?

LUKA: Za početak digni taj transparent.

GORAN: Vidi se i ovako.

SVI OSIM GORANA: Ne, ne vidi se!

Goran stidljivo podigne transparent za dvadeset santimetara više

MARIJA: Još, još! Tako!

GORAN: Otpašće mi ruke.

MARIJA: Super da imam selotejp u rancu.

LUKA: U rancu ti nije samo selotejp. Pretrpan je.

MARIJA: Pa?

LUKA: Šta je unutra?

MARIJA: Iznenadenje.

LUKA: Okej. Kameradi, hoćemo posle demonstracija na pivce?

GORAN: Ne.

MARIJA: Bilo bi lepo ali moram da odjurim kući da bejbisitujem šveci.

ANASTASIJA: Može.

LUKA: Odlično. Mislim, kul.

Goran se prigušeno cereka

LUKA: Šta je tebi smešno?

GORAN: Ma, ništa. Mislim, kul. Hahaha!

MARIJA: Još jedan goranizam.

ANASTASIJA: Marija, jel misliš da imamo neke šanse?

MARIJA: Da pobedimo? Sad?

ANASTASIJA: Da.

MARIJA: Ako pitaš da li će da odu tek tako odgovor je:ne, neće. Ako pitaš da li će biti bolje kad dođu neki drugi? Ne preterano. Biće malo slobodniji mediji, malo manje cenzure, novi predsednik će delovati kulturnije i razumnije ali će i oni će želiti da privatizuju i rasprodaju sve što može. I njih neće biti previše briga za sirotinju. I oni će želiti da se neke neprijatne stvari zaborave ili izbrišu. One za koje su oni direktno odgovorni.

GORAN: Pa u čemu je onda poenta ovog što radimo?

MARIJA: Poenta je u tome što počinjemo od nule. Postoji ideja i postoje ljudi. Sve ostalo će već doći.

ANASTASIJA: Ali kad?

MARIJA: Kad bude.

Pojačavaju se zvuci pištaljki, vuvuzela, bubnjeva. Marija skida ranac i otvara ga. Deli "kameradima" rolne toelet papira. Odjekuje: Lopovi, lopovi!

GORAN: Šta je ovo?

MARIJA: Naša teška artiljerija.

GORAN: Šta ćemo s tim?

MARIJA: Da gađamo Vladu.

Marija uzima jednu rolnu i baca je prema publici.

GORAN: To je totalno sumanuto!

LUKA: Pa ti onda ponesi rolnu. Možda te na putu do kuće ponovo uhvati stomačni virus.

GORAN: Usraćeš se ti kad-tad.

Anastasija i Luka takođe gađaju prema publici. Goran se pomeri par koraka u stranu dok njegovi kameradi vade rolne i bacaju ih prema publici dok treštanje mase i pištaljki ne postane potpuno zaglušujuće. Mrak

5.

Pivnica. Anastasija i Luka sede za stolom. Ispred njih su dva piva i piksla u sredini. Anastasija kucka na mobilnom. Luka uzima pivo i ispija uz jauk i, sasvim polako, spušta kruglu na sto. Anastasija odloži telefon

ANASTASIJA: Šta ti je to?

LUKA: Ma, ništa.

ANASTASIJA: Daj da vidim.

LUKA: Ma, pusti. Samo plik.

ANASTASIJA: Jel me se plašiš?

LUKA: Ma, ne.

ANASTASIJA: Hoćeš da ti gledam u dlan?

LUKA: Znaš da to radiš?

ANASTASIJA: Pomalo. Ima jedan sajt.

Anastasija uzima njegovu šaku i analizira je

ANASTASIJA: Imaš dugu liniju života.

LUKA: To je od skalpela.

ANASTASIJA: Linija znanja ti je baš snažna.

LUKA: Konopac.

ANASTASIJA: A ova koja se odnosi na lični život?

LUKA: Makaze.

ANASTASIJA: Hrapave su ti šake.

LUKA: Išmirglacu ih pa će biti bolje.

ANASTASIJA: Goran je bio u pravu.

LUKA: Ako je bio u pravu onda je to prvi put.

ANASTASIJA: Šta stvarno radiš?

LUKA: Ja... Pakujem novine.

ANASTASIJA: To mora da je baš teško.

LUKA: I jeste.

ANASTASIJA: A gde?

LUKA: U *Dojavi*.

ANASTASIJA: Pakuješ za one skotove? Ne mogu da verujem!

LUKA: Samo na određeno vreme.

ANASTASIJA: Što ne radiš nešto drugo?

LUKA: Nemam ništa drugo.

ANASTASIJA: Uvek ima nešto drugo.

LUKA: Nema a za posao ti treba veza a jedina veza koju ja imam je u *Dojavi*.

ANASTASIJA: Ne mogu da verujem!

LUKA: Čekaj, Anastasija!

ANASTASIJA: Danju protestuješ protiv njih a noću radiš kao rob u nekom smrdljivom magacinu.

LUKA: Kad moram.

ANASTASIJA: Zašto?

LUKA: Zato što nisam iz buržujске kuće.

ANASTASIJA: Aha! Jel o tome reč? Ja sam mala razmažena bogatašica!?

LUKA: U odnosu na mene i jesi.

ANASTASIJA: Bar nisam slugeranja onoj bagri.

LUKA: Okej, u pravu si. Ti si razmažena a ja sam slugeranja. A znaš li zašto sam slugeranja? Jer će moj matori, bolesni otac možda već sutra da popije otkaz! Ko će onda da radi? A? Gde će da radi?

ANASTASIJA: Uvek ima drugih poslova.

LUKA: Ima. U Americi. Na Novom Zelandu. Ne ovde.

ANASTASIJA: Ne znam što dalje razgovaram s tobom.

Anastasija uzima mobilni telefon i kucka nervozno

LUKA: Pa da, to je tvoj lek za sve: samo se isključiš i tipkaš.

ANASTASIJA: A znaš li zašto tipkam? Zašto sam non-stop na Fejsu? Zato što ne mogu da gledam oko sebe. Zato što mi je sve gadno. Smor. Trulo. Kad odemo na protest tačno znam ko će od vas da kaže i šta će da uradi. Znam otprilike i kuda će da ide šetnja. I kako ćemo da puknemo i kako od naših zahteva neće biti ništa. Sve znam. I to me boli, kapiš? Ali opet idem. Ne zato što sam fensi. Možda idem i zato što se malo kajem što moji imaju. Ali idem. I želim da promenim nešto. Ali ne mogu da gledam mnogo oko sebe, kapiš?

LUKA: Aha. I tebi je sve odvratno, a?

ANASTASIJA: Da.

LUKA: Sve što vidiš? Sve što dotakneš?

ANASTASIJA: Kao.

LUKA: Jesam li ti i ja odvratni?

ANASTASIJA: Naravno da ne.

LUKA: Što me onda izbegavaš?

ANASTASIJA: Kako?

LUKA: Konačno, konačno smo negde samo ti i ja i ti tipkaš.

ANASTASIJA: Čekaj, kako...

LUKA: Kažem konačno smo negde samo ti i ja.

ANASTASIJA: To ne znači da si mi gadan samo da imam nešto da vidim.

LUKA: Nije pitanje da li sam ti gadan. Stvar je u tome što ti ne hvataš moje signale.

ANASTASIJA: Sa kog satelita? Hihi, izvini, zezam te.

LUKA: Ti ovako zamišljaš naš prvi dejt?

ANASTASIJA: Mi smo na dejt?

LUKA: Nemoj sad da me prekidaš. Molim te. Ceo život se plašim nečega. Plašim se da ću umreti siromašan, plašim se da će me prebiti neka budala, plašim se da će mi otac umreti od srčanog udara, plašim se da neću diplomirati, plašim se da pomislim šta mogu da pokupim kad odem s nekim u krevet. A onda je došao protest i odjednom sam osetio da se ne plašim. Ne zbog toga što sam okružen ljudima koji misle isto što i ja. Ne plašim se zato što si ti tu.

ANASTASIJA: Luko...

LUKA: Da?

ANASTASIJA: TO JE ONO, TAKO ROMANTIČNO! Sam si smislio?

LUKA: Da.

ANASTASIJA: I ti se meni đršvi.

LUKA: Da?

ANASTASIJA: Mislila sam da ćeš, ono, još ranije da mi kažeš ali , Luko...

LUKA: Reci.

ANASTASIJA: Ti znaš da ja imam tipa?

LUKA: Kako?!

ANASTASIJA: Spomenula sam ti par puta. Možda nisi ukačio iz konteksta ali nema veze.

LUKA: To je nešto ozbiljno?

ANASTASIJA: Nije nešto ozbiljno ali...

LUKA: Nešto postoji.

ANASTASIJA: On je iz Danske i dolazi povremeno u Beograd. Mislim, nismo ništa zvanično ali...

LUKA: Čekaj, jesi li ti svesna šta sam ti ja sad rekao?

ANASTASIJA: Da.

LUKA: Jel voliš tog tipa?

ANASTASIJA: Per, zove se Per.

LUKA: Per Giht.

ANASTASIJA: Molim?

LUKA: ništa, ništa.

Luka zgrabi pivo i iskapi ga u cugu

LUKA: Okej, jel ti voliš tog Peru il ine?

ANASTASIJA: Ej, ne možeš tako. U vezi smo. Otkud znam da li ga volim.

LUKA: Pa šta će ti onda?

ANASTASIJA: Simpatičan je, zanimljiv, opušten. Nije živčan kao ljudi ovde.

LUKA: I ja bih bio opušten da živim u Kopenhagenu.

ANASTASIJA: Čisto sumnjam. Inače, Per je iz Hadersleva.

LUKA: Svejedno.

Luka ustaje od stola

ANASTASIJA: Gde ćeš ti?

LUKA: U Haderslev.

ANASTASIJA: Ne zavitlavaj me. Gde ideš?

LUKA: Kući.

ANASTASIJA: Zašto?

LUKA: Rekla si mi šta si imala. Ja sam očigledno višak pa.

ANASTASIJA: Ko kaže da si višak?

LUKA: Molim?

ANASTASIJA: Nisam rekla da je sve vreme tu.

LUKA: Pa ti onda raskini s njim. Veze na daljinu ne funkcionišu.

ANASTASIJA: Funkcionišu. Ako si u otvorenoj vezi.

LUKA: Aha. I ti meni nudiš to? Otvorenu vezu?

ANASTASIJA: Budi malo tiši.

LUKA : Jesam li štek ili ćeš odmah početi da me trošiš?

ANASTASIJA: Daj,bre, Luko ne budi ko neki konzervativni čiča. Ovo je 21. vek. Svi žive u otvorenim vezama. Svi! Čak i moji matorci.

LUKA: Pa, Anastasija, ja sam malo zatvoren što se tiče otvorenih veza.

ANASTASIJA: Nisi me razumeo.

LUKA: Jesam, ali ti očigledno nisi razumela mene.

Luka ode. Anastasija uzima telefon. Kucka i pije pivo pa, nakon par sekundi, nervozno odloži telefon. Mrak

6.

Skladište poznatog tabloida Dojava. Dragan, Luka i Slađana pakuju gomilice novina u pakete. Luka je prilično smrknut

DRAGAN: Šta je, dečko, slabo ide revolucija? Što bi Bosanci rekli: Će je, ba, zapelo?

LUKA: Ne znam o čemu pričate.

SLAĐA: Pusti momka. Možda ima ljubavne probleme.

DRAGAN: Ma, revolucija je u pitanju. Nisu mladi kao mi što smo se non-stop ljubavicali.

SLAĐA: Vi?

DRAGAN: Mi, Slađo, mi! Mada, konkretno, ja.

Slađa se smeje

DRAGAN: Naš podmladak! To ti je Slađo više na internetu nego na nekome.

Slađa i Dragan se smeju

LUKA: Frojd bi o vama Dragane imao šta da kaže.

SLAĐA: A ko je taj?

LUKA: BOG ZA SEKSOLOGE, ETO KO JE!

SLAĐA: Svašta!

Jedno vreme rade ćutke

DRAGAN: Osula se mladžarija na ulici. Svaki dan ih je sve manje.

LUKA: Bilo bi nas više kad bi neki pomogli kao što neće.

Rade i ćute

LUKA: A otkud vam to da sam ja na protestu?

DRAGAN: Otud što sam te video na televiziji. Ideš ulicom i mašeš nekim transparentom. I podigao stisnutu pesnicu visoko u vazduh. Ovako. Gledam i mislim: Ovaj mali je umislio da je Če Gevara!

SLAĐA: To ti nije dobro, dete. Politika je gora od droge!

DRAGAN: Ma, otrezniće se on. Jednog dana će videti da nema nikoga oko njega i da su otišli kući da spremaju ispite. Onda će se opametiti. Valjda.

LUKA: Ako je to vaša pamet onda bolje da se nikad ne opametim.

DRAGAN: Manje svađe više rada.

LUKA: Pa da, *arbeit macht frei*.

SLAĐA: Kako?

LUKA: Samo rad vodi do slobode. To je pisalo na nacističkim konclogorima.

DRAGAN: Sad sam još i nacista. Baš lepo.

LUKA: A šta ste?

DRAGAN: Ja znam ko sam a šta si ti niti znam niti me preterano zanima.

LUKA: Vama očigledno odgovara da radimo sve više a budemo plaćeni sve manje. Ko će da pokrade? Oni, i to brže, jače i bolje nego oni pre nas! Nije bitno što ćemo svi crći, bitno je da se napreduje pod naprednjacima!

DRAGAN: Nije baš tako.

LUKA: A to što nas reklamiraju kao jeftinu, stručnu robovsku snagu za strane investitore?

DRAGAN: U tom slučaju ti ne moraš da se brineš. Em ovu firmu više koštaš nego što doprinosiš em si potpuno nestručan.

LUKA: Vidim da uživate u čarima surovog kapitalizma.

DRAGAN: Ko kaže da uživam? Ja nisam uživao ni u tom tvom socijalizmu.

LUKA: Da, mnogo vam je loše bilo. Na radnom mestu ste zaštićeni ko beli medvedi i svakog leta idete u radnička odmarališta.

DRAGAN: Samo sam jednom bio Bolu na Braču za sve ove godine. I, za tvoju informaciju, sinak, ja sam učestvovao u štrajkovima.

LUKA: Kojim štrajkovima?

DRAGAN: Ja na kojim štrajkovima? Balavac jedan!

Dragan prestane s radom i zauzme pozu kao da će da drži govor

DRAGAN: Bio sam na studentskim demonstracijama šeset osme. Još kao gimnazijalac. Neki policajac, Ličanin, sećam se, zvao se Đuro Beader, ubio je Boga u meni! Posle je postao veliko mudo u SUP-u.

SLAĐA: Ne mogu da verujem!

DRAGAN: Veruj! Ščepao me za vrat ispred ulaza u Filozofski fakultet i raspalio pendrekom po nogama, dupetu, leđima. To mu nije bilo dosta pa me oborio na zemlju i krenuo da me šaketa po nosu. Znaš li kako je to kad te bije grmalj koji je ko trokrilni orman a ima šake ko lopate? Ne znaš! Rođeni majka i otac me nisu prepoznali u zatvorskoj bolnici.

LUKA: I to vas je naučilo da ne talasate?

SLAĐA: Luko, imaš li ti imalo saosećanja! Pusti čoveka da priča! I, šta je bilo onda?

DRAGAN: E, šta je bilo. Uveli su me u kartoteku. Upropastili mi šansu da vodim normalan život. Posle Đurine terapije mogao sam samo da radim u fabrici. I radio sam prvo u livnici a posle na hemijskom postrojenju.

SLAĐA: To je strašno.

DRAGAN: I jeste. Izvuklo mi je energiju, zdravlje i dvadeset godina života. Tu sam počeo i da sedim. Zato sam danas potpuno beo.

LUKA: A štrajkovi?

DRAGAN: Kad je bio prvi štrajk nisam bio među glavnima ali sam podržao ideju.

LUKA: Kako predvidljivo!

DRAGAN: Hteo sam da budem u štrajkačkom odboru ali su rekli da ne mogu, zbog onog s Đurom. Nisu hteli ni da razgovaraju s nama. Samo su poslali policajce u civilu da nas rasture. A ti su batinali gore nego Beader. Imam ove još, na potiljku, ožiljke od njihovih palica.

SLAĐA: A drugi put?

DRAGAN: Drugi put sam ja bio glavni u štrajkačkom odboru. Izabrali me ljudi. Ja se bunio, rekao im da sam utefteren ali oni kažu: Dragane, ko će ako ne ti! Baš nas briga što te imaju u evidenciji!

LUKA: I, jesu li vas i ovaj put prebili?

SLAĐA: Nemoj tako bezdušno.

LUKA: Jesu li?

DRAGAN: Nisu ni morali. Kad je direktor došao i rekao: "Šta je ovo? Radnici ne mogu da štrajkuju! Ovo je socijalizam, Boga ti, a u socijalizmu nema štrajka!" radnici se ućutaše. A prvi oni koji su bili najglasniji. Gledam oko sebe. Svi su samo oborili noseve i razilaze se kud koji. A ja sam ostao sam. Kao što ćeš i ti ostati ako ne ohladiš tu tvrdu glavu.

Pauza

DRAGAN: I tu ja lepo dobijem otkaz kao kolovođa. Nije mi bilo stalnog posla do osamdeset i osme.

LUKA: Kad se pojavio Sloba Milošević.

SLAĐA: Ti to kažeš kao da je Sloba bio loš.

LUKA: Pa, bio je.

SLAĐA: Kako?

LUKA: Ne znam gde da počnem da nabrajam.

DRAGAN: Kakav Milošević? Stric mi je našao radno mesto u svojoj firmi. Rekao je: ovo je šumsko gazdinstvo, ovde je čistiji vazduh. Nema smicalica. I ja sam rekao dobro, šumar, biću šumar! I bio sam tamo dok ga nisu privatizovali. Pa onda opet na staro. Od posla do posla. E, to ti je život, dečko, borba za opstanak a ne mlataranje pesnicom u ime socijalizma za koji nemaš pojma šta je.

LUKA: Ovo nema nikakve logike.

SLAĐA: Ima. Lepo ti kaže.

LUKA: Šta mi lepo kaže?

SLAĐA: Pa čuo si ga. Ima čovek iskustvo, valjda zna šta priča.

LUKA: Ima, ima. A za koga ste glasali devedesetih?

SLAĐA: Kakve to veze ima?

DRAGAN: Nema, Slađo al ajde da mu udovoljim pa da konačno krenemo da radimo. Jeste, Luko, glasao sam za njih. Upropastili su mnogo ali nisu sve. A znao sam da će ovi koji dođu sledeći upropastiti baš sve. Zato sam glasao. Eto.

LUKA: A rat? Mobilizacija? Spaljени gradovi u ime ljudi za koje si glasao?

SLAĐA: Ali, Luko, i oni su nas.

LUKA: Ne vucite me za jezik. Molim vas.

DRAGAN: Da, oni su napravili neke greške. Stvari su se otele kontroli. Nisu trebali da puste one brđane u Bosni.

LUKA: Nisu oni nikog pustili. Oni su ih napujдали k'o besne pse!

SLAĐA: Luko, odmah da si povukao reč. Moja familija je iz Bosne i oni nisu besni psi!

LUKA: Ne mislim na vašu porodicu nego na one koji su vodili rat! Dragane, šta je bilo s ratom?

DRAGAN: Rat mi je odneo sina.

SLAĐA: Imao si još jednog?

DRAGAN: Ne. Nisam. Zbog tog rata moj sin nije hteo da razgovara sa mnom. Zbog tog glasanja i novina koje sam čitao i tako... Svaku paru koju bih stekao davao sam svojoj deci a on nije hteo da mi oprost. Kao da sam mu ubio najboljeg druga. Posle je i Dragicu, moju ćerku, okrenuo protiv mene.

SLAĐA: Kako je mogao?!

DRAGAN: Eh, mogao je. Sad su negde daleko. Po Amerikama. I da ti kažem još nešto, ti si surov...

Dragan se zaklati i padne

LUKA: Šta se folirate?! Hajde, ustanite!

SLAĐA: Budalo, on ne glumi! Njemu je stvarno loše!

Grabe ga, podižu, spuštaju na hrpu novina. Dragan se grči, mrmlija. Zavlači ruku u džep. Luka to primeti. Pomogne mu da uzme pilulu

DRAGAN: Ja, ne brinite, bolje sam. Biću bolje.

LUKA: Ovo ne izgleda tako naivno.

DRAGAN: Samo me ostavite ovde. Da prilegnem malo.

LUKA: Nećemo mi nigde da te ostavljamo. Zovemo hitnu pomoć.

DRAGAN: Pa da me otpuste? Ne, ne zovi nikog. Nije ništa strašno. Samo sam mator i imam tako, malu padavicu. Nije epilepsija. Više zamor, neispavanost, slabo jedem.

LUKA: Ne deluje da je tako.

SLAĐA: A ti si kao doktor? Ako čovek kaže da će mu biti bolje onda će mu biti bolje.

LUKA: Moramo da mu pomognemo.

SLAĐA: Ti mu samo odmažeš.

DRAGAN: Ne odmaže. Nema to veze s njim. To je nešto moje.

SLAĐA: Da ga nisi stresirao on bi sad radio s nama.

LUKA: Meni je žao, stvarno. Nije mi bila namera. Samo sam želeo da pomognem.

SLAĐA: Oćeš da mu pomogneš? Sedi tu i radi za dvojicu ko što ću i ja da radim.

DRAGAN: Hvala vam.

SLAĐA: Samo da ti bude bolje.

Luka i Slađa sedaju i nastavljaju da rade. Dragan leži na gomili novina i teško diše.

Mrak

7.

Klupa u parku. Odjek bubnjeva, rok muzike i vuvuzela, off. Na klupi, nanizani kao ptice, sede Marija, Luka, Goran i Anastasija i kuckaju na mobilnim telefonima

MARIJA: Luka, jesi li postavio fotke?

LUKA: Evo postavljam.

GORAN: Ja sam te pretekao haha.

ANASTASIJA: Lako je tebi! Ti ne moraš da četuješ s aktivistom iz Slovenije. Nema pojma srpski pa se dopisujem na engleskom.

MARIJA: Samo kuckajte. I ne pričajte. Počela sam da multitaskujem.

LUKA: Okej.

GORAN: LOL.

ANASTASIJA: Dobar je, a?

GORAN: LMFAO JBG jeste.

MARIJA: Šta to rade?

LUKA: Mislim da dele neke smešne fotografije pasa.

GORAN: Drukaro!

ANASTASIJA: Cinkaroše.

MARIJA: Hajde, samo još malo.

LUKA: Evo, evo.

GORAN: A u čemu je poneta ovog postavljanja i tako to?

ANASTASIJA: Aha. To možemo i prvi.

MARIJA: Poenta je utome da prvi postavimo statuse i fotografije. Da se vidi ko je najaktivniji.

LUKA: Barem na fejsu.

GORAN: Tu se slažem. Revolucija nam se odselila sa ulice i uselila na internet. U virtuelnom svetu trijumfujemo. Ali u realnom...

ANASTASIJA: Vidi ovu kucu. Hhihih!

GORAN: Baš je sladak.

MARIJA: E, gledajte posle kuće. Luka? Kako oni mejlovi od juče?

LUKA: Evo, poslao sam upravo mejlove svim pokretima.

GORAN: Ja sam za to da prestanemo s ovim društvenim mrežama i zajebancijama.

ANASTASIJA: Jesi liti normalan?

MARIJA: A šta ti predlažeš?

LUKA: Jedva čekam da čujem.

GORAN: Sajt. Bez botina sendvičarskih. Bez komentara.

ANASTASIJA: To košta.

MARIJA: Ne ako si u partiji.

LUKA: A mi znamo koju partiju Goran ima na umu.

GORAN: A ne, stvarno, zašto ne bi lepo ušli u Socijalnu Alternativu? Svi. Imamo iskustva, mladi smo. Dobili bi dobre funkcije po odborima i mogli da utičemo na stvar iznutra.

MARIJA: Misliš, iz debelog creva? Ne dam pokret, jel čuješ? Ne dam!

GORAN: Govoriš kao da je pokret tvoje privatno vlasništvo. Ja predlažem da stavimo na glasanje to da mi kao glavni u pokretu pridružimo pokret Socijalnoj Alternativi.

MARIJA: Ej, manijače, o čemu ti govoriš! Po statutu ne možemo to da uradimo.

Potrebna nam je podrška dve trećine članova za tako nešto.

LUKA: Šta će nam to? Goran vredi koliko i dve trećine.

GORAN: Vrlo duhovito! Anastasija?

ANASTASIJA: Ne znam. Meni su te partije bljak.

GORAN: I to je tvoje mišljenje? Tebi su partije bljak?

MARIJA: Pusti je. Ima svoje mišljenje.

GORAN: Anastasija, jesi li sigurna? Pomisli na to šta sve možemo da uradimo.

Politička karijera...

ANASTASIJA: Mene to ne zanima.

MARIJA: Dobro da glasamo. Ko je protiv Goranovog predloga? Hvala. Ko je za? Hvala.

Eto, vidiš, Gorane, ponovo si nadglasan.

GORAN: Baš sam se iznenadio. Okej. To je to. Zdravo, drugari.

Goran besno ode

ANASTASIJA: On nas je sad, kao, napustio?

MARIJA: Ma kakvi. Ako nešto znamo o Goranu to je da uvek sedi na dve stolice. Ali, dobor, možda je stvarno ljut.

Marija umorno ustaje

MARIJA: Idem da ga odljutim. Ne znam zašto ali idem. Nastavite sa postovoima, tvitovima, retvitovima i čuvajte mi Jugoslaviju.

LUKA: Smrt fašizmu.

MARIJA: Sloboda narodu.

Pauza

ANASTASIJA: Znaš da su bili nekad u šemi?

LUKA: Ko? Goran i Marija?

ANASTASIJA: Aha. Da ne poveruješ. Nego, jesi li razmislio o mom predlogu?

Luka uzme Anastasiju za ruku

LUKA: Jesam. I nije bilo lako.

ANASTASIJA: I?

LUKA: Šta ti jeto na ruci?

ANASTASIJA: Molim?

LUKA: Možeš li da zavrneš rukav?

ANASTASIJA: Ne.

LUKA: To liči na masnicu.

ANASTASIJA: Ne. Opekla sam se na plotni dok sam kuvala kafu.

LUKA: Auf! Jel boli?

ANASTASIJA: Ne mnogo.

LUKA: Jesi li sigurna ?

ANASTASIJA: Šta to?

LUKA: Da je opkotina.

ANASTASIJA: Jesam. Jebote, šta je ovo? Serija *True Detective*?

LUKA: Izvini.

Pauza

ANASTASIJA: Šta je tvoj odgovor? Ti i ja?

LUKA: Ipak ne.

ANASTASIJA: Okej. Ako tako hoćeš.

Anastasija gnevno trgne ruku i ode. Mrak

8.

Skladište tabloida Dojava. Dolazi Luka. Proteže se. Za njim dolazi Slađa. Oboje imaju teške, usporene pokrete

SLAĐA: Poranio si.

LUKA: I vi.

SLAĐA: Da, mi smo poranili.

LUKA: Znae na šta mislim.

SLAĐA: Na persiranje. Da te ja nešto pitam?

LUKA: Izvolite.

SLAĐA: Jel ti zaista misliš da smo Dragan i ja tako glupi?

LUKA: Ne mislim.

SLAĐA: Pa što nam se onda obraćaš sa visine?

LUKA: Ne razumem o čemu govorite.

SLAĐA: Cela tvoja generacija nam se obraća sa visine. Opozicija nam se obraća sa visine.

LUKA: A vlast je, vidim, baš fina.

SLAĐA: Nisam to rekla.

LUKA: Ja i dalje ne razumem.

SLAĐA: Umesto da nas pitate šta nam treba vi nam govorite šta ćemo da radimo. I tako ste puni sebe, kao da smo mi robovi a vi gospodari.

LUKA: Ne, potpuno pogrešno govorite. Ja sam levičar. Iz naroda - za narod. Ja nisam snob i nisam materijalista.

SLAĐA: Ma, možeš li ti to nekako jednostavnije.

LUKA: Kako?

SLAĐA: Objasni mi, evo, u dve reči mi reci za šta se vi borite. Da se vratio u vreme kad je vladao Tito?

LUKA: Ne.

SLAĐA: Mira Marković?

LUKA: Naravno da ne.

SLAĐA: Pa za šta ste onda?

LUKA: Za socijalnu pravdu.

SLAĐA: Aha.

LUKA: Nije vam jasno šta je to?

SLAĐA: E, sad si napravio grešku. Naravno da znam šta je to. To ti je kao daž iviš ko moj rođak u Norveškoj pa imaš para i socijalno i zdravstveno i dobro si plaćen i ideš na Rodos svake godine na letovanje a ne ko ja, kod mojih u selo.

LUKA: Zaboravili ste i besplatno obrazovanje i socijalna pomoć za nezaposlene i direktna demokratija.

SLAĐA: Nisam zaboravila samo nego ne mogu da se setim. Ali, vidi, to nije bitno. To što ti pričaš nikad neće da bude kod nas. Nikad nije bilo i nikad neće biti.

LUKA: A zašto?

SLAĐA: Zbog partija. Uvek imaš jednu partiju koja vlada i mi slušamo i to ti je to. I uvek njima sve a nama šta ostane ili ništa.

LUKA: Ne mora da tako bude i sada.

SLAĐA: Biće, videćeš. Ko bireko da ti, tako obrazovan, to ne vidiš nego mora jedna prosta žena da ti objašnjava.

Patronistički ga potapše po ramenu

SLAĐA: Tako. A sad da se radi.

Luka protrese glavom kao da se budi i sedne pored nje. Pakuju

LUKA: Čudno da Dragan kasni.

SLAĐA: A tebi je baš stalo?

LUKA: Pa ipak.

SLAĐA: Ipak ti je dao radno mesto. Slušaj, Dragan ti je dobar čovek. Mnogo dobar. Hoće svima da pomogne, da učini .

LUKA: Samo im pomaže da se izvuku iz sosa u koji sui h vlasti bacile. Vlasti ioni, koji kao on, misle isto.

SLAĐA: Šta hoćeš da kažeš?

LUKA: Hoću da kažem da je Dragan u poziciji čuvara logora koji je dobar jer tu i tamo pusti nekog logoraša da pobegne ali to ne menja istinu da je on i dalje čuvar logora.

SLAĐA: Dragan da je takav? Pa jesi li ti svestan šta govoriš?! Misliš da ih Dragan voli? Mrzi ih više nego ti ali mora da se pazi. Da zna ljude kad zatreba.

LUKA: Da sedi na dve stolice. U ovakvoj, do srži truloj zemlji!

SLAĐA: Da preživi. I šta si krenuo da tako kukaš po Srbiji? Ako ti ne odgovara a ti idi lepo u beli svet!

LUKA: A zašto ja da idem?

SLAĐA: Jel se ti to šališ? Samo mi nesposobni i kljakavi ostajemo.

LUKA:Možda sam toliko lud da ne želim da idem.

SLAĐA: Može biti

LUKA: A možda pitam sebe: A što ja idem?

SLAĐA: Kako misliš?

LUKA: Oni koji ne valjaju, oni pljačkaju ovu zemlju, oni koji svakog dana izvuku par miliona eura iz državne kase, oni moraju da odu odavde a ne ja!

SLAĐA: Jer ti voliš svoju zemlju.

LUKA:Naravno.

SLAĐA: To su i oni rekli pa vidi šta rade.

LUKA: Njih treba proterati.

SLAĐA: uf, pazi da se ne potresu. Kad ih jdnog dana proterate oni će da žive na Havajima a ti Slađo - pakuj novine.

LUKA: Jeste li glasali za njih?

SLAĐA: A, ne. Neću da ti odgovorim.

LUKA: Jesu li vam ponudili kanticu s praškom za veš mašinu? Teglu meda i dvesta grama kafe? Tri vekne hleba? Sendvič? Hemijsku olovku i blokče? Šta?!

Na scenu, sporim korakom dolazi Dragan. Ima grč na licu. Slađa ga spazi

SLAĐA: Dragane, pobogu! Šta se dogodilo?! Izgledaš ko avet!

LUKA: Nisu valjda vaši zdravstveni problem.

DRAGAN: Nisu.

SLAĐA: Pa šta je? Jel' ti vidiš kad si stigo?

DRAGAN: Stigao sam u trideset sekundi.

SLAĐA: Pa gde si do sada čoveče.

DRAGAN: U kupatilu. Mislim se kako da vam kažem... Reko mi Mane portir kad sam dolazio. Prisluškivao je juče glavonje u hodniku. Neko od nas troje će dobiti otkaz. A možda i svi.

Svi se zamrznu tmao gde stoje/sede. Mrak

9.

Kafić El Commandante. Za stolom su Marija i Anastasija. Puši se i pije i obratno

MARIJA: Baš je tako rekao?

ANASTASIJA: Baš tako.

MARIJA: To ne mora ništa da znači.

ANASTASIJA: Da, ali šta ako znači? Danas ti treba veza za sve a gde je veza tu su i njihovi ljudi.

MARIJA: Nije baš postao urednik.

ANASTASIJA: Nije ali je poenta u tome da je tamo. A čim je tamo.

MARIJA: Možda tamo može da uradi nešto za nas.

ANASTASIJA: Marija, kako da radi za nas kad se iskompromitovao. Lagao nas je!

MARIJA: Ne znam ko nas ne bi lagao na Lukinom mestu.

ANASTASIJA: Valjda ali je to ono, kako god okreneš, sumnjivo.

MARIJA: Pa, pomalo jeste.

ANASTASIJA: Samo, to nije sve.

MARIJA: Kako?

Anastasija zavrne rukav. Na podlaktici joj je velika masnica

MARIJA: Odakle ti to?

ANASTASIJA: Pa, Luka je popio malo više i, kad je trebalo da pođemo, bio je malo agresivan.

MARIJA: Malo agresivan? Samo što ti nije iščupao ruku!

ANASTASIJA: Ma, nije to ništa samo...

MARIJA: Samo što šta?

ANASTASIJA: Pa, možda sam i ja popila malkice i počela da koketiram s njim.

MARIJA: On je siledžija! Ja to ne mogu da prihvatim kao objašnjenje!

ANASTASIJA: Marija, izvini što sam ti ovo rekla.

MARIJA: Nemoj ništa da mi se izvinjaš. Hajde da prođemo od početka: Vi ste popili, ti si koketirala s njim i, šta je bilo onda?

ANASTASIJA: Izašli smo na ulicu i Luka mi je rekao: "Ajde da te otpratim do stanice" i onda smo krenuli kroz park i, u parku je pokušao da me poljubi. Ja sam mu rekla da neću ali me on zgrabio za ruku i počeo da vuče prema sebi. Ja sam počela da se otimam i da vičem i on se uplašio i pustio me.

MARIJA: To je užas!

ANASTASIJA: Posle mi se izvinio i molio me da zaboravim.

MARIJA: Da zaboraviš?! Skot!

ANASTASIJA: Ne, stvarno, nije posle toga pokušao ništa da mi uradi. Nije mi slao preteće poruke.

MARIJA: I zato je normalan? Zato što ti ne šalje preteće poruke i pokunjeno ćuti kad te vidi?

ANASTASIJA: Ja sam mu oprostila.

MARIJA: Ja nisam.

ANASTASIJA: Molim te, nemoj to da mu spominješ. Molim te!

MARIJA: On zaslužuje da bude kažnjen. Na neki način.

ANASTASIJA: Ne, nemoj!

MARIJA: Zašto?

ANASTASIJA: Ne mogu da ponovo prolazim kroz sve to.

MARIJA: Moramo da to isteramona čistac.

ANASTASIJA: Marija, ja ne mogu, kapiš? Ne mogu da ponovo pričam o svemu.

MARIJA: Okej. Ako ti tao kažeš...

Anastasija, drhtavih ruku, pokušava da upali cigaretu. Marija je uhvati za ruku i smiri joj drhtavu šaku. Anastasija zapali cigaretu

MARIJA: Okej?

ANASTASIJA: Okej.

Dolaze Goran i Luka mrtvi umorni. Sručuju se u stolice

GORAN: Dvesta ljudi! Jebote, spali smo na dvesta ljudi!

LUKA: Ne bi bilo prvi put.

GORAN: Al može da bude poslednji. I gde su naši ljudi? Ima nas kao tries u pokretu a na protest je došlo samo nas četvoro. Kakav smo mi to pokret kad nas ima samo četvoro? Jedva nas ima za partiju pokera!

MARIJA: Gorane, nemoj dagovoriš nešto što svi znamo. Bile smo i mi na protestu i videle smo sve. Dosta je defetizma za danas.

GORAN: Ljudi u Socijalnoj Alternativi bi to uradili drukčije. Ne bi se ovako zavlačili s nekim moronima.

MARIJA: Ko o čemu ti o Socijalnoj Alternativi. Da se nisi slučajno učlanio tamo?

GORAN: Statut mi to dozvoljava.

MARIJA: Znam ja šta ti Statut dozvoljava. Jesi li se učlanio ili nisi?

GORAN: Jesam.

LUKA: Ti si ko loš paradajz.

GORAN: Šta tupi ovaj?

LUKA: Kažem da si ko loš paradajz-spolja crven a iznutra žut. To je tvoja Socijalna Alternativa - prave se da su crveni levičari a u stvari su bivše žute demokrate.

GORAN: Ćuti, ti nemaš pojma o realnoj politici.

MARIJA: Tišina, vas dvojica! Okej, ljudi su nam se malo razišli...

GORAN: Malo?!

MARIJA: Ali, mogu ponovo i da se okupe. Ono što ne možemo lako da uradimo je da znamo ko je iskreno s nama a ko ne. Treba da prođe vreme da se ljudi pokažu i potvrde. Ko govori istinu a ko laže. Ko je na našoj a ko je na tuđoj strani.

GORAN: Ja sam lepo rekao, iskreno, da sam u Socijalnoj Alternativi. Jas am savetnik za studentska pitanja pri Glavnom odboru i ponosan sam na to.

MARIJA: Čestiam. Sedni-jedan. Luko, šta si ono rekao da radiš?

LUKA: Pa znate svi. Čuvam gradilište.

MARIJA: Ne, ne čuvaš ga. Ti radiš u magacinu *Dojave*.

GORAN: E tačno sam znao da si ti cinkaroš!

MARIJA: Još jednom: sedni dole - jedan. Luko, jesi li im rekao nešto?

LUKA: Nisam rekao ništa ali da vam obajsnim.

MARIJA: Nemaš ti šta da nam objašnjavaš! Ti nas lažeš! Sve i da nikome nisi ništa rekao i sve i da ih je baš briga ti si postao sumnjiv. Razumeš? Iskompromitovao si se jer radiš za neprijatelja

LUKA: I to je sve što imaš da mi kažeš?

MARIJA: To je sve.

LUKA: Anastasija, hvala ti. Baš i hvala.

MARIJA: I treba da joj zahvaljuješ. Dobro si još prošao. A-a! Neću ništa da čujem od tebe. Ni jednu jedinu reč.

LUKA: Čekaj malo!

MARIJA: Čekaj ti malo! Stavljam na glasanje predlog da Luku, zbog sukoba interesa, isključimo iz odbora i iz protesta. Ko je za?

Goran spremno podigne ruku. Marija podigne ruku pomalo umorno. Anastasija, oklevajući, takođe podigne ruku. Luka besno ustaje od stola

LUKA: Sad si ostala sama, kapiraš?

Luka se okrene i otrči. Mrak

10.

Skladište Dojave. Dragan pakuje novine. Dolazi Luka. Seda pored njega. Rade

LUKA: Gde je Slađa? Opet kasni?

DRAGAN: Slađa neće doći.

LUKA: Kako?

DRAGAN: Kasnila je tri puta za šest meseci.

LUKA: Pa šta onda?

DRAGAN: Otpustili su je. Juče. Nazvali su je čim je ušla u kuću.

LUKA: To nisu smeli da urade! Smradovi!

DRAGAN: Znam.

LUKA: Zbog kašnjenja? Pa ona je pakovala brže od nas dvojice!

DRAGAN: Znam. Slađa je divna žena i žao mi je ali....

LUKA: Šta ali?

DRAGAN: Nije to zbog kašnjenja. To je izgovor. Smanjuju broj zaposlenih. Prvo lete mlade žene i oni koji imaju decu.

LUKA: Jesu li otpustili neku iz administracije?

DRAGAN: Ne da ja znam.

LUKA: naravno da nisu. Skjotovi!

DRAGAN: Tiše! Čuće te pa ćeš i ti da letiš!

LUKA: To što su uradili Slađi, to nema nikakve logike!

DRAGAN: Znam.

LUKA: To je teško sranje!

DRAGAN: Znam. Ajde, sedi, treba sve ovo da spakujemo kako znamo i umemo.

LUKA: Besmisleno je. A i nećemo stići.

DRAGAN: Moramo ili ćemo dobiti otkaz.

LUKA: Pa šta ako dobijemo otkaz?

DRAGAN: Lako je tebi da pričaš.

LUKA: Nije!

DRAGAN: Dečko, jel imaš šezdeset? Nemaš!

LUKA: Šta s tim?

DRAGAN: Nemaš pravo da budeš ogorčen.

LUKA: Nemam pravo da budem ogorčen? Majku im jebem! Moji otac i majka se raspadaju na poslu. Čale mi pije tablete za smirenje iako ga muči srce. Jedem već tri meseca jedem samo krompir za ručak i živim u memljivom stanu! Moji drugovi su me se odrekli i sve mi je otišlo u kurac a ti mi kažeš da ne budem ogorčen!?

DRAGAN: Dečko, mlad si i imaš neke šanse. Mi nemamo. Potrošilo se. Godine, energija, telo, sve je otišlo.

LUKA: I zbog toga treba da se osećam bolje?!

DRAGAN: Sedi, radi, pomozì svojim roditeljima i sebi. Tako ćeš se osećati bolje.

LUKA: Ne mogu.

DRAGAN: Moraš. Pokaži od čega si.

LUKA: Neću da pokažem od čega sam! Ne želim da znam od čega sam jer da saznam usrao bih se od straha!

DRAGAN: Ja sam ti rekao.

Zvoni mobilni telefon. Luka ga vadi iz džepa pantalona

LUKA: Da, mama, reci. Kako?! Ne, nema šanse! Kad? Ali, on je jutros... Što mi nisi? Da ne brinem? Kako da ne brinem? Kako da jebeno ne brinem majku im smrdljivu!

Izvini Da. Razumem. Zovem te za minut.

Luka seda. Tupo zuri pred sebe

DRAGAN: Šta je bilo?

LUKA: Moj otac je danas dobio otkaz. Došao je kući. Miran, ladan ko špricer. Ništa nam nije rekao. Popio lek. Otišao do kupatila da se istušira.

DRAGAN: I?

LUKA: Tu je dobio srčani udar. U kupatilu. Dok sam ja bio na putu za posao.

DRAGAN: Da li je?

LUKA: U bolnici je. Majka mi je rekla da odmah dođem.

DRAGAN: Razumem. Idi odmah. I pozdravi oca.

LUKA: Ja ne mogu ovako.

DRAGAN: Moraš.

LUKA: Ne, mislim, moram. Da izađem malo. Da zapalim cigaretu. Da iskuliram pre nego što ...

DRAGAN: Izađi.

LUKA: Otpustiće me ako odem.

DRAGAN: Ja ću da pakujem umesto tebe.

LUKA: Hvala ti.

DRAGAN: Ništa. Samo da mu bude bolje.

LUKA: Hoće.

DRAGAN: Mora.

Luka odjuri. Dragan nastavlja da radi. Zastane. Počne da plače.

DRAGAN: "Boj se ovna, boj se govna a kada ću živjeti?!"

U skladište utrčava Luka s kanisterom benzina. Razjareno sipa benzin po hrpama novina

DRAGAN: Šta to radiš idiote?!

LUKA: Jebaću im mamu u pičku! Svima!

DRAGAN: Ubićeš nas sve!

LUKA: Zabole me i za to!

Dragan ustane i krene prema luki. Lupi mu šamar. Luka ga gnevno odgurne. Nastavlja da sipa benzin po papiru

DRAGAN: Nemoj!

LUKA: A ZAŠTO?

DRAGAN: Zbog tvoje majke!

LUKA: Živeće i bez mene.

DRAGAN: Ona i živi samo zbog tebe. Nemoj to da radiš!

LUKA: Sad je kasno. Sve je otišlo u krasni i fali još samo da neko kresne upaljač.

Luka baci kantu s benzinom u stranu i vadi upaljač iz džepa. Dragan se baci na njega. Gušaju se. Luki ispadne upaljač. Luka udari Dragana u stomak. Dragan padne na leđa i počne da ječi. Luka traži upaljač

DRAGAN: Gotov sam.

LUKA: Ne foliraj se, matori. Živećeš ti sto godina.

DRAGAN: Sto godina? Dobar štos!

LUKA: Ajde, ustani i gubi se odavde.

DRAGAN: Neću. Još dva do tri meseca i odoh ja.

LUKA: Lažeš.

DRAGAN: Ove tablete. U mom džepu. Pogledaj ako ne veruješ.

LUKA: To meni ništa ne znači. Ne razumem se u medicinu.

DRAGAN: Protiv bolova i vrtoglavice. Najjače moguće.

LUKA: Zbog čega?

DRAGAN: Moja krv. Imam lošu krv, Luko. Neko bi rekao da je to zla krv.

Luka nađe upaljač. Uzme ga

LUKA: Žao mi je. Iskreno.

DRAGAN: Znam da jeste. Nemoj to da radiš.

LUKA: Moram.

DRAGAN: Idi, poseti oca. Vidi ga dok je još vreme.

LUKA: Ne hvataj me na tu patetiku.

DRAGAN: Idi i vidi majku. Neko mora da bude uz nju. Moja deca nisu bila uz mene kad im je majka umirala.

LUKA: Ovo sve. Ovo nema smisla. Treba sve ovo spaliti.

DRAGAN: Jeste, uh, nema smisla. Pomozi mi da ustanem.

LUKA: Nemoj da pokušavaš nešto.

DRAGAN: Misliš da želim da me spališ ovde? Daj, pomozi mi.

Luka se saginje i pomaže Draganu da ustane. Dragan zavlači ruku udžep i izvlači bočicu sa lekovima. Proguta jednu pilulu

DRAGAN: Sad će biti malo bolje.

LUKA: Hoćemo li da krenemo?

DRAGAN: Gde?

LUKA: Napolje.

DRAGAN: Stvarno.

LUKA: Ti ides napolje a ja ostajem ovde. Ne brini, samo ću da bacim upaljač.

DRAGAN: Ti ne shvataš?

LUKA: Šta?

DRAGAN: Štagod da uradiš bićeloše. Smrt ili zatvor. Oboje će te ubiti.

Dragan spusti ruke na Lukina ramena

DRAGAN: Odakle ti benzin?

LUKA: Uzeo sam ga iz garaže.

DRAGAN: Jel te neko video?

LUKA: Ne.

DRAGAN: Dobro. Tamo nemaju kamere.

LUKA: Na šta ciljaš?

DRAGAN: Ciljam na to da smo u skladištu koje smrdi na benzin. I da imamo upaljač. Hoću da mi ga daš.

LUKA: Zašto?

DRAGAN: Zato što deca ne trebaju da se igraju vatrom.

Lupi Luki blagu ćušku

LUKA: Zašto to?

DRAGAN: Slušaj, dečko, ja znam da imaš muda i da bi, da imaš samo malo jaču pesnicu, ovo skladište izgorelo. Onesvestio bi me i ja te ne bih zapričavao. Ti bi uradio kako si zamislio i to bi bilo to. Ali, ja sam i dalje u svesnom stanju a ti imaš majku, oca. Imaš obavezu. Da ne živiš samo za sebe već i za druge. Da živiš za svoje snove, svoje ideje. Razumeš? Da buniš ljude kao pošten čovek! Ne da te gledaju ko nekog ludog teroristu koji mardelja zbog paljevine.

LUKA: Njihovi mediji bi me u svakom slučaju napravili teroristom.

DRAGAN: Bi, ali kako bi izgledao u očima običnih ljudi? A? da li bi ti obični ljudi krenuli u revoluciju s nekim piromanom?

LUKA: Jednom sam teorista a drugom borac za slobodu.

DRAGAN: A, ne, nisi! Terorista je samo to što mu ime kaže. Terorista. Pogledaj oko sebe. Jel vidiš šumu? Jel vidiš gerilu? Nema nikoga osim nas dvojice.

LUKA: Pa?

DRAGAN: Dečko, ti ćeš sad da izađeš i da odeš do Gedže Čuvara i da mu kažeš kako se ja ponašam čudno.

LUKA: Neću dalje da te slušam.

DRAGAN: Oćeš, jer mladi trebaju da slušaju starije. Idi, reci Gedži da sam ti nešto čudan. To je sve.

LUKA: I, šta onda?

DRAGAN: Onda ćeš mi učiniti uslugu.

LUKA: Kako?

DRAGAN: Vidi, Gedža će da me uhapsi i preda policiji. Sačekaj malo. Sad ja pričam. A onda će policajci da me prebace u zatvor. Pošto sam teško bolestan otići ću u zatvorsku bolnicu. Nemoj da se brineš. Tamo ću imati bolju negu na slobodi. Veruj mi. Ionako treba da pandrknem. Bolje to da bude u čistom krevetu u bolnici, mažen i pažen od sestara, nego u mojoj rupi.

LUKA: Ja neću da svedočim protiv tebe.

DRAGAN: Neće biti nikakvog svedočenja. Ti ćeš samo reći da sam malo čudan, besan, psujem, razgovaram sam sa sobom. Reći ćeš i to da sam ti udario par vaspitno-popravnih. Gedži će to biti više nego dovoljno da pohrli ovde.

LUKA: Nešto mi se ne dopada u tvom planu.

DRAGAN: Pa šta? Niko nije savršen.

LUKA: Ne mogu da odem tek tako. Osećam se kao da ću te izdati na neki način.

DRAGAN: Izdati? Ti mi činiš uslugu.

LUKA: Jesi li siguran?

DRAGAN: Apsolutno. Ajde, idi kod Gedže.

LUKA: Hvala ti.

Dragan ga umorno potapše po ramenu

DRAGAN: Upaljač.

Luka mu da upaljač

LUKA: To je to?

DRAGAN: Da.

Luka ga zagrlji

LUKA: Idem.

DRAGAN: Pozdravi svog oca. Reci mu, reci mu da je Dragan lud ko i uvek.

LUKA: Hoću.

Luka odjuri

DRAGAN: Dobar dečko. A dobar i budala su braća.

Dragan pogleda oko sebe i izabere gomilu papira na sredini scene. Sedne na nju kao umorni kralj na presto.

DRAGAN: E, jebeš ga.

Dragan kresne upaljač. Mrak

/KRAJ/